

Sang ved Indvielsen af Frederik den Sjettes Asyl, den 3die Juni 1842

Hen over Armod's Vraa gaaer Storme vilde,
Der er i Verden megen Sorg og Nöd,
Dog, Menneskenes Hjerter ere milde,
Og Balsambladet groer hvor Taaren flöd.
Ei længer fattigt Barn forladt maa være,
Mens Moderen gaaer ud at skaffe Bröd,
Et Hjem det har, hvor Hjertet kun kan lære
At elske, være godt, som Gud os böd!
I Smaa har seet den Riges milde Öie,
Hver Moder Eder saae med Moderblik;
Den gode Gud kan Alt til Lykke föie,
Hvor ringe Plads vi end i Verden fik!
Tidt vil, som ældre, dette Sted I mindes,
Hvor I har leget, sjunget, været glad
Og lært, hos Riig og Fattig Hjertet findes,
Det rummer mere Kjærlighed end Had.
Held dette Huus! Et Navn vi paa det sætte,
Et Navn, som intet Hjerte glemme vil,
Den gode Konges: *Frederik den Sjette*,
Velsignelse jo knytter sig dertil.
Nævn Navnet tidt, Du lille Dreng og Pige,
Selv hos vor Herre har *Han* Danmark kjær,
Hver Gang Du dette Hjemmets Navn maa sige
Du nævner *Ham*, som vi velsigne Hver!
Hvo nu for os er Landets Fader, ville
I snart forstaae og skatte meer og meer!
Hvo Landets Moder er, det veed Du Lille,
Thi med en Moders Sind hun paa Dig seer.
Gud glæde *Dem* og hele Danmarks Rige,
Gud glæde *Ham*, hvis Navn vi Huset gav!
Gid Kjærlighed og Brodersind maa stige
Ved hver en Slægt, der synker i sin Grav!